

Jiná fantasy

NENÍ SNADNÉ CESTY

Štěpán Burda

ilustrace: Tadeáš Kříbek

jazykové korektury: Tereza Kosová

Není snadné cesty

Věnováno inspirativnímu člověku, velkému sportovci a kamarádovi Jiřímu Tkadlčikovi.

Mladý muži, přines prosím ještě vědro horké vody,“ požádal vousem zarostlý cizinec, který ukazovákem zkoušel teplotu lázně, jež si objednal.

Mladík pomáhající v Jonášově lazebnictví přikývnul a sebral prázdné vědro. Za léta, nebo vlastně svůj dosavadní život, co zde Tkadlor sloužil, potkal spoustu hostů a podivných pánů či dam. Tento cizinec jej však obzvlášť zaujal. Přišel jako žebrák, prošedivělé vlasy stočeny do nevzhledného uzlu, oděn v potrhaném šatu a houni navinutou na hůl nesoucí přes rameno. Už jej chtěl hnát od prahu lazebnického, ale když podivín promluvil, sám zkoprněl. *Na pohled se ti dnes zdám jako žebrák, nicméně služby Jonášova domu dokáži s přehledem zaplatit. Jestli je pán doma, vyřid' mu, že jej pozdravuje Racek.* Dnes ráno byl Tkadlor upozorněn, že pokud se dostaví k domu vážený muž, který se představí jako Racek, má s ním zacházet jako se samotným velmožem. Proč? To nevěděl a navíc měl pocit, že nebylo dobré se tentokrát Jonáše ptát.

„Tkadlore?“ zavolal domnělý velmož na služebníka.

Dobře stavěný mladík, široký v ramenou, se v chodbě zastavil a nakoukl zpět do pokoje. „Přejete si?“

„Prosím, objednej džbánec horké medoviny a miskou sušených švestek,“ požádal Racek a ukázal v úsměvu svůj pevný zdravý chrup, který prozrazoval, že se o žádného prostého chudáka opravdu nejedná.

„Ano, rád to zařídím. Horkou medovinu a sušené švestky,“ zopakoval Tkadlor a pevně uchopil velké, těžké vědro za jediné ucho až mu na předloktí levé ruky vystoupily svaly jako provazy. Přikývl a opustil pokoj.

„A dva poháry k tomu!“ zazněl cizincův hlas až do chodby.

„Dva poháry,“ zopakoval si mládenec, který se těšil na konec služby, až bude vytírat místnost, kde hosté chodí zocelovat svá těla zvedáním různých závaží a těžkých kamenů. Ohrnul si z čela plavé kadeře a vyrazil naplnit vědro horkou vodou.

„O čem neustále přemýšlíš?“ zeptal se starší muž Tkadlora, který pokládal na štokrle čisté osušky s rutinní pečlivostí. Korále z duběnek položil na vyskládanou hromádku vonící čistotou.

„Přejete si něco?“ odpověděl služebník Jonášova lazebnictví otázkou, protože přeslechl, nač se jej host ptal.

„Vlastně ano,“ odpověděl cizinec a poposedl si v kádi tak, aby je okraj netlačil do zad. „Zajímalo by mě, nad čím přemýšlíš, Tkadlore.“

Z lázně stoupala omamná vůně levandule.

„Myslím, že by vás to moc nezaujalo,“ domníval se urostlý mladík, který právě přiložil několik silných polen do krbu, z něhož se do místnosti ihned rozletělo hejno svatojánských mušek. „Brzy přinesou medovinu, již si můžete vychutnat ve společnosti černovlasé dívky, jako pozornost od Jonáše – pána domu. Bude se o vás starat během koupele.“ Tkadlor se narovnal a setřel vyhaslé jiskřičky z vypracovaných paží. „Dobře jste milé překvapení odušil a objednal dva poháry,“ podíval se na Racka pohledem, který si vymění dva muži, bavící se o krásě hezké ženy.

Muž v lázni si za uši scísl mokré vlasy, ze kterých skapávala tmavá voda zpět do velké dřevěné kádě. Odvrátil pohled od služebnictva ke krbu a zahleděl se do poskakujících plamenů. Pobaveně se usmíval. „Podle čeho to usuzuješ? Co tě vede k těmto domněnkám, že by mě to nezaujalo?“ vrátil se pohledem opět ke Tkadlorovi, který právě rozzíhal posledních pár lojových svící těžkého svícnu poblíž dveří.

„Většina lidí to považuje za hloupost. Někteří se mi dokonce posmívají a kroutí hlavou, že takto ztrácím čas,“ rozzál knot úplně na špicí svícnu a zhaslou třísku hodil do ohně. „Mě na nich ale nesejde,“ řekl tišeji ale pevným hlasem. Sevřel pěst, a pak několikrát roztáhl prsty, aby ji uvolnil.

Z chodby se přibližovaly tiché kroky, ve kterých Tkadlor rozpoznal měkké střevičky lázeňské dívky. „Už vám nesou medovinu,“ ohlásil příchod černovlásky, která měla hostu dělat společnost během horké koupele.

Ač Tkadlor dívku dobře znal a několikrát ji viděl ve sporém oblečení, které měla dámská obsluha přikázáno nosit, nechtěl si nechat uniknout příležitost pohledět na krásu jejího mladého těla. Sledoval linku jejich hladkých nohou vysoko ke stehnům, kde začínal konec krátké světle fialové košilky. Výrazně se předkláněla při plnění pohárů medovinou, a naučenými pohyby dala zřít hostu nahotu svého hrudníku skrze hluboké šňěrování. Od dveří byl na provokativní číšnici pohled vskutku nádherný. Mladík setrval déle, než rád lazebnictví povoloval a právě si uvědomil, že je správný čas odejít. Otočil se ke dveřím, ale jakoby měl stále Jelenu na očích.

„Druhý pohár, podej mládenci, co se chystá odejít,“ poručil Racek.

Tkadlor ustrnul v kroku a chytil se zárubně dveří, jak z překvapení ztrácel rovnováhu.

Zadívala se linkou zvýrazněným pohledem k mladíkovi a pozvedla k němu druhý pohár. Sama nic neřekla. Jelenina úloha byla plnit veškerá přání hostů, která se nerozcházela s řádem podniku.

Tkadlor pohárek přijal, jejich prsty se letmo dotkly, což rozbušilo jeho srdce. Nesměle se na černovlásku usmál. Dívka přikývla a přešla do čela velké dřevěné kádě, kde začala masírovat Rackova unavená ramena a krk.

„Nesejde ti na tom, co si myslí druzí lidé?“ zeptal se host a pobídl pozvednutím poháru mladíka, ať se také napije.

„Děkuji,“ odpověděl Tkadlor a srkl si horkého nasládlého moku vonícího medem a bylinami. „Většinou mi na tom, co si myslí druzí lidé moc nezáleží. Navíc, každý člověk si může myslet něco jiné, proč bych se trápil nad tím, co přesně si mohou lidé myslet,“ ušklíbl se Tkadlor a utřel si hřbetem dlaně rty smočené medovinou.

„A právě proto, si rád vyslechnu, kde jsi byl svými myšlenkami, když jsi skládal osušky na štokrle,“ šalamounsky se Racek usmíval a věřil, že se mladík konečně rozpovídá.

„Těším se, jak budu mít večer po službě a půjdu poměřit síly se závažím dole ve sklepě. Rád zvedám těžké věci. Pro pobavení,“

zalesklo se Tkadlorovi v očích, jako lze spatřit u člověka, který začne mluvit o svém oblíbeném tématu. Podíval se na Racka a znovu si lízl medoviny.

Muž v lázni mlčel.

„Stejně jako ostatním, mnoho vám to neříká.“

„Pro pobavení sebe nebo i ostatních?“

„Hlavně pro sebe,“ odpověděl Tkadlor. „Jak jsem říkal, většina lidí to považuje za hloupost a proto o tom ani moc nemluví. Jen s těmi, kteří mají chuť si zajít tady v lazebnictví do tělocvičny a potrápít své tělo zvedáním závaží a kamenů. Ti mi rozumí, dokonce se mezi sebou vyzýváme, kdo zvedne ze země nad hlavu větší činku“ lehce se usmál a možná delší chvíli než bylo vhodné, se zadíval do cizincových očí. Pak se odvrátil od Rackovi tváře a pozoroval plameny v krbu. Ještě zbýval čas, než bylo potřeba přiložit.

Jonášův známý host si spokojeně poposedl v kádi a pochválil černovlasou dívku, jež citlivě a důkladně drobnými prstíky zpracovávala jeho ztuhlý krk a unavená ramena. Zaklonil hlavu, usmál se na ni a pak na chvíli zavřel oči. Dopil pohár až do dna, podal jej černovlásce, aby dolila a celý se ponořil pod hladinu.

Tkadlor nepřítomně sledoval světlá kolena staršího muže, která trčela z vody, jako dva pusté ostrovy uprostřed moře. Kroužil zbytkem medoviny na dně hliněné nádoby a pak ji vyprázdnil. Usmál se na Jelenu a pohledem ji naznačil, aby přišla blíže a i jemu dolila.

„Kdo jsou to ti ostatní?“ zeptal se Racek, poté, co se vynořil z vody ven. Pročistil si nos a nakláněl se na stranu, aby mu vytekla voda z uší. Na Tkadlora neviděl, ve výhledu stála dívka se džbánkem medoviny. Než stačila ustoupit stranou, se zalíbením si Jelenu prohlédl.

„Někteří ze služebnictva a můj otec dole ve městě. Ten se nad zvedáním kamenů usmívá a z očí mu lze vyčíst, že čeká, kdy mě to přejde.“ Pokynul díky k černovlásce a s námahou od ní odvrátil pohled k muži sedícím v lázni.

„Zvedej dál kameny,“ řekl Racek záhadně.

Tkadlor jej upřeně sledoval a dokonce na chvíli zapomněl i na Jelenu, která při chůzi dávala znát svým bronzově opáleným stehněm, kráčeje k hostu, aby mu podala plný pohár. Bylo to poprvé, poprvé, kdo jej bez žertu povzbudil, aby se věnoval skutečně tomu, co měl rád a dávalo Tkadlorovi smysl.

Když v očích mladého siláka, spatřil Racek údiv, dodal: „A předved' svou sílu lidem. Ukaž jim s pokorou a radostí, jak zvedáš závaží a kameny. Lidé poznají, jak ti pro silácké kousky hoří srdce a začnou tě milovat.“

Služebník Jonášova lazebnictví neměl slov. V hlavě se mu rovnaly myšlenky, o které se chtěl podělit s Rackem. Než však stihl promluvit, cizinec dodal: „Anebo si pomyslí, že jsi blázen,“ zazubil se. „To by ti však nemělo vadit. Takže...“

„Takže ze sebe mám dělat šaška na Malém handlu?“ neubrzdlil se a řekl, co měl právě na jazyku. Měl za to, že si z něj Racek tropí žerty.

„Takže nemáš co ztratit,“ zahleděl se upřímně do tváře mladého muže, která se více halila mezi stíny, protože skomírající plameny, prohrávaly souboj s tmou v místnosti. „Už tomu rozumíš?“

Tkadlor pohled opětoval a přikývl. Stoupnul z lavice u krbu a přiložil do něj velké smolné poleno. Sledoval, jak ho oheň ihned začal olizovat. „Rozumím.“

„Povyprávím, ti jeden krátký příběh. Můžeš o něm poté přemýšlet,“ začal Racek. „Velkou část svého života jsem strávil v Úmoří, měště dál na sever, o němž jsi určitě slyšel. Díky tomu, že se jedná o přístavní město, připlouvá tam mnoho lidí i ze Zrodslunského knížectví za obchodem. A během doby než je zboží směněno a nakoupeno jiné, si kupci zkracují čas zábavou. Lidé rádi sledují neobvyklé věci a napínavé věci, a jednou z nich je i klání siláků. Nejen místních, ale i těch, kteří připlouvají na lodích z daleka.“

Mladík poslouchal, doslova vysel staršímu muži na rtech a čekal, jak bude jeho vyprávění dál pokračovat.

„Z Úmoře pocházel i jeden velmi silný muž. Trochu mi ho připomínáš,“ vyprávěl Racek k mládenci. Svlažil jazyk nasládlou medovinou. Chvíli nechal odpočinout hlasu a pozoroval Tkadlora. Neuniklo mu, jak se pousmál. „Ač nebyl ten největší chlap, jakého jsem viděl, se s vyzyvateli, kteří byli o dvě i tři desítky kamenů těžší než on, měřil a pral jako medvěd. Uměl zaujmout přihlížející. Lidé ho obdivovali a rádi sledovali jeho vystoupení, jak nad hlavu zvedal silné kmeny nebo vysazoval obrovské kameny na sudy sahající mu až k plecím. Vždy v divácích probouzel radost a smích. Publikum svými kousky doslova rozvášnil. Když soupeřil s rovnocenným soupeřem, který neměl o mnoho kamenů víc nebo méně, nebylo možné jej porazit. A tak bych v jeho příběhu mohl pokračovat, než však...“

„Jak se jmenuje?“ přerušil jej Tkadlor.

Racek chvíli mlčel a prohlížel si mládence, který mu nedočkavostí skočil do řeči. „Měl zvláštní jméno, jeho předkové pocházeli z Bílé země. Říkali mu Jopa syn Sigmírův.“

„Vydám se do Úmoře, abych ho našel, a budu se od něj učit,“ řekl sebejistě Tkadlor, jakoby přeslechl, že Racek o silákovi mluvil v době minulé. „Chci toho muže znát.“

„To bohužel, nepůjde.“

Tkadlor se nahnul dopředu, žádající si vysvětlení.

„Už nežije. Zemřel před několika léty,“ odpověděl Racek. Na mládenci viděl, že by rád znal, jak se to stalo, a proto dodal: „Jednoho dne během zocelování svého těla zemřel. Údajně mu puklo srdce.“ V Tkadlorově tváři četl Racek zklamání. Postavil se v kádi a protáhl se v zádech, pročistil si hrdlo a odplivl mezi mydliny. Pohlédl na černovlasou společnici a naznačil ji, aby mu podala osušku.

Tkadlor mlčel a postavil se z lavice u krbu. Cítil, že hovor je u konce a nastala chvíle odejít. Měl nad čím přemýšlet.

Když Jelena halila cizince do osušky, naposled toho večera Racek k plavovlasému silákovi promluvil: „A jaký chceš, aby byl tvůj příběh?“

Nebylo třeba dalších slov, v Tkadlorově očích byla vepsaná odpověď.

„Pójd! Pójd, děléj!“ ozývalo se z dálky, ale dívčí hlas zanikal v bouřlivém křiku diváků. I kdyby pobřeží a přístav byl bičován sebevětšími vlnami, nikdo by je zde na Velkém trhu neslyšel.

„Čtyři sáhy, tři! Pójd!“ povzbuzovala jej, doufaje, že uslyší její hlas.

Tkadlor držel na ramenou obrovskou bránu, která vážila snad čtyřikrát více, než on sám. Byl zde jen on a těžké břímě, které vláčel po plácku vysypaným mořským šterkem. Rýha v písku představující cíl, se přibližovala každým drobným krokem, které následovaly rychle za sebou. Zaslechl její hlas, co se prodral hromobitím vycházejícím z hrdel publika. Křičela *ještě dva*, a než dopověděla větu, položil obrovskou bránu na čáru. Donesl ji do konce a svého soupeře nechal daleko za sebou. Tkadlor zvedl paži ve vítězném gestu a radostně zařval.

Soupeře porazil, ale kdyby neměl protivníka, nemohl být vítězem. Možná proto, jej sám šel povzbudit, aby takto uctil jejich vzájemný souboj, a i on bránu donesl až do cíle.

„Jsem druhý, zopakoval k Jeleně Tkadlor, když uslyšel výsledky sudího. „Nejlepší z prvního kola byl rychlejší jen o pár zrněk písku v přesýpacích hodinách,“ řekl unaveně, ale rozhodně ne poraženě. Jeho široká hrud' se zdvíhala hlubokými nádechy, po čele se mu perlil pot, který skapával na horkou zem. Lidé stojící v blízkosti obdivovali jeho vypracované tělo a uznale přikyvovali nad jeho silou. Pro obyčejného člověka se zdálo pohnout tak těžkým závažím nad lidské možnosti ba dokonce to považovali za něco nemožného. Nemožné pro Tkadlora však neexistovalo.

Čas odpočinku se zkracoval. Slunce se nepatrně pohybovalo po obloze a nemilosrdně svým pohledem dohlíželo na hlavní rynek města Úmoř. Zde na náměstí se muži, poměřující své síly připravovali k druhé disciplíně. Tkadlor poklekl na koleno a nabral

do dlaní jemný písek, aby si zdrsnil mozolnaté dlaně. Sledoval čtvero závaží. Vypadala jako hračky obrů, které tam zapomněli, a čekala, až si pro ně opět někdo přijde. Věděl, že budou brzy povolání k druhému souboji, kdo zvedne postupně všechna závaží nad hlavu, z nichž každé bylo těžší než to předchozí. První náprava od vozu s obrovskými koly vážila sto deset kamenů. Hned vedle ležel kmen o další deset kamenů těžší.

„Přijeli jsme až sem pro to, abys to zvedl. Víím, že to zvládneš,“ utahovala Jelena široký kožený opasek Tkadlorovi, který sledoval bitevní pole. „I tu hnusnou svini, co nikdo ještě dnes nezvedl. A ty budeš první!“ zapnula poslední přezku a poplácala jej po ramenou. „Ta kláda má sice sto čtyřicet kamenů, ale bude ti připadat, jako by měla jen sto dvacet,“ usmála se. „Budu na tebe celou dobu křičet, přesto že mě neuslyšíš. Získal sis publikum, jen se podívej, kolem.“

Tkadlor přikývl a štípnul černovlasou dívku do tváře.

Oba dva zápasníci stáli připraveni na rozžhaveném písku před nejlehčí osou. Tkadlor slyšel, jak sudí hlasitě oznamoval publiku hmotnosti jednotlivých závaží. Soustředil se a čekal, až pronikavě klapnou dvě desky a otočí se přesýpací hodiny. Promnul si prsty a pohledem se soustředil na první, sto deset kamenů těžkou osu, se dvěma velkými koly staženými železnými obručemi.

Řev diváku vybuchl.

Tkadlor uchopil první nápravu a zvedl ji s přehledem nad hlavu.

„Pomalou, soustřed' se,“ křičela Jelena, když její druh právě zvedl první kládu. Sledovala, jak přebíhá k druhé ose. „V klidu, v klidu! Přemíst'uj!“ řvala, doufaje, že ji přes hlahol měšťanů, kteří povzbuzovali oba zápasníky, bylo alespoň trochu slyšet.

Tkadlor si opřel osu nad pás. Změnil úchop, podřepil a vysadil ji nad hlavu skoro jako pírkou, co vážilo sto třicet kamenů! Přeběhl k poslední části disciplíny – obrovské kládě s vyřezanými úchopy uvnitř. Nadechl se a chopil se jí.

„Velký náskok! Soustřed' se, máš čas!“ povzbuzovala jej Jelena z plna plic. „Spoustu času!“

Plavovlasý silák měl kládu položenou na stehnech. Nadechl se a vzepřel všechny síly. Cítil nápor a tlak obrovského kmenu, který se snažil rozdrtit jeho tělo. Kůže opasku vrzala, jak svírala a držela pohromadě napínající se svaly silákova trupu. Zápasník kládu vytlačil až na hrud'. Ale byla příliš těžká a nechtěla jej dál poslechnout.

Černovláska viděla jak se Tkadlorovy kláda svezla a držel ji v podřepu opět na stehnech. Neupustil ji. „Pójd'! Máš spoustu času,“ křičela a věřila, že nějak její slova zaslechl. Usmála se, když tu hnusnou svini vyzvedl opět na prsa. „Jo! Je tam!“ zařvala Jelena. „A pojď' nohama! Nohama! Nohy! NOHY! JÓÓÓ!“ křičela radostí, když Tkadlor dostal obrovský kmen vysoko nad ramena a úplně propnul paže!

Jako jediný toho dne největší kmen porazil.

Publiku se zdálo, že oba zápasníci, kteří se nyní dělili o první místo, vystřelili ze startovní čáry jako dostihoví koně. Oba z nich však v každé ruce navíc drželi téměř sto čtyřicet kamenů těžké truhlice až po povrch naplněné mořským šterkem. Drželi si vyrovnané tempo, ale Tynoson nepatrně Tkadlora předbíhal.

„Pojď', pojď', pojď'!“ povzbuzovala Jelena svého siláka. „Zrychli a drž to! „Dělej, dělej! DÉLEJ!“

Čára, kde na oba muže čekalo další závaží, se neúprosně blížila. Tkadlora páčila madla v ruku a měl pocit, jakoby mu někdo do dlaní vložil rozžhavené podkovy, přímo z kovářské výhně. Jeho prsty povolovaly pod obrovským tlakem, až truhlice upustil.

Tynoson už byl u druhého závaží a měl pěkný náskok. Připravoval se břemeno chytnout obouruč. Vážilo jako pěkně odrostlé tele - sto sedmdesát pět kamenů.

„Pojď', vstávej!“ řvala Jelena Tkadlorovy do uší; podařilo se jí prodrat davem a nikdo ji nebránil svého druha podporovat. Zápasník z Velkého Dvora nemeškal, nadechl se a opět zvedl těžké truhlice nad zem. Rozběhl se přímo vpřed.

Když Tkadlor také vyrazil s druhým závažím, Tynoson měl jen dva kroky k dobru. Ale při poměrování sil to znamenalo mnoho. Znamenalo to všechno. Cíl byl na druhé straně. Tkadlor krátce a rychle dýchal, hlavu skloněnou jako zubr prodírající se sněhovou bouří. Snad každý sval v jeho těle se napínal k prasknutí. Levá noha, střídala pravou a zdálo se, že své tempo zrychloval.

„Pójd', nepouštěj to! V klidu, v klidu,“ slyšel Jeleniny slova, která jej povzbuzovala.

Vše kolem se halilo do tmavé mlhy, kterou problikávaly barevné kroužky. Řev diváku zanikal, a už neviděl ani svého soupeře. Soustředil svůj pohled vpřed. Cítil obrovskou tíhu závaží a vnímal jediný okamžik. Právě tady a teď. *Máš náskok. Jenom to nepusť,* slyšel po své pravici.

Tkadlor uvolnil stisk a upustil závaží. Zvedal paže ve vítězném gestu. Jako první donesl závaží do cíle a obsadil v této disciplíně první místo, ze všech zápasníků!

Očekávala je předposlední disciplína. Na všech zúčastněných byla znát únava, sil jim ubývalo. I divákům jakoby zeslábnul hlas. Slunce nadále pražilo a zahánělo přítomné pod plátěné přístřešky rozestavěné kolem pole, kde probíhalo dnešní klání. Na písku nehnutě stála kovová koza, přes jejíž hřbet měli siláci přehazovat velký kulatý kámen. Zvednout jej nad úroveň pasu, položit na její hřbet a převalit na druhou stranu.

Tkadlor tento kámen neměl rád. Navíc v takovém horku nepomáhal ani vosk, kterým si siláci mazali předloktí, aby se kámen tolik nesmekal. Těžko se Tkadlorovi koule uchopovala a navíc vyklouzávala z prstů.

„Pojd', pojd'! Alespoň čtyři! Čtyři potřebujeme a budeš vítěz,“ povzbuzovala jej Jelena.

Poprvé převalil kámen na druhou stranu. Znovu jej uchopil, pozvedl mezi kolena a nabalil si ho k tělu. Prokluzoval Tkadlorovi v prstech. Zatnul zuby a snažil se kamennou kouli vysadit na železný hřbet.

„Dělej Tkadlore, už jenom tři! Pojd' si pro zlato!“

Kámen přepadl na druhou stranu.

„Už jenom dva!“ křičela Jelena. „Jenom dva!“

Železného hřbetu kozy se kámen do třetice už bohužel nedotkl.

Věděl, že ze sebe musí vydat maximum, jako doposud. S každou disciplínou bylo ale těžší a těžší hledat v sobě další sílu. Tkadlorovo tělo bylo unavené i jeho vlastní mysl toužila po odpočinku. Obdivoval všechny své soupeře, jak toho dne zápasili nejen se závažími, ale taky sami se sebou. Byl to souboj nejen s ostatními zápasníky, ale také z vlastní myslí, dotáhnout utkáni při plném nasazení do konce.

Siláka z Velkého Dvora zaujal Tynoson nejvíce. Také patřil k nejsilnějším soupeřům a jejich výsledky byly velmi vyrovnané. Doslova se přetahovali o první dvě příčky umístění. Navíc, mu připadal jako správných chlapík, který vyhledává čestný souboj.

„Není snadné cesty,“ zvedl se Tkadlor ze stoličky a vzal kožený chránič zubů, který mu podávala Jelena. Zopakovala stejnou větu a vydali se společně vstříc poslední disciplíně.

Dvě stě osmdesát kmenů těžká činka se odlepila poprvé od země. Stejně jako ostatní siláci, chtěl Tkadlor činku zvednou do úrovně pasu a narovnat se v zádech s napnutými pažemi, co nejvíce krát. Samotnou disciplínu miloval. Cítil euforii, jak poměřoval síly s obrovským závažím a užíval si příjemné bolesti, která se rozlévala celým jeho tělem.

„Druhý,“ počítala Jelena. „Ještě šest opakování. Pět opakování zbývá!“

Tkadlor zápasil s činkou, která se bránila tahu jeho těla. Znovu jí pozvedl ze země a narovnal se v zádech. Tělo měl jako v ohni.

„Čtyři, to musíš dát. Čtyři opakování!“ řvala mu do uší ze všech sil, aby překřičela burácející diváky, kteří povzbuzovali oba siláky v poli. „Poslední čtyři opakování,“ prožívala Jelena se svým druhem zápas se závažím.

Musel si kleknout k čince. Začínala jej porážet, neodpustila mu ani kámen ze své hmotnosti. Nasával horký vzduch, Tkadlorův hrudník se napínal jako měch u kovářovy výhně.

„Tři opakování,“ povzbuzovala ho černovláska a přidala na hlase, když viděla, jak Tkadlor stává opět na nohy. „Tak se naser, sakra! DÉLEJ!“

Zvedl se a znovu pevně sevřel stisk kolem osy.

„Dělej!“

Tkadlor se nadechl a zabral. Opět stál se zády narovnanými jako zárubně ve dveřích. Pomalu upustil činku a musel si znovu kleknout na zem. Tentokrát na obě kolena. Ztěžka dýchal. V uších mu hučelo a měl pocit, jakoby slyšel praskání tisíců ohníčku všude kolem. Dokonce i ve vlastní hlavě. Jeho obrovské srdce tlouklo rychle jako křídla právě vyplašeného holuba.

„Pojď! Dvě opakování! Máš ještě dost času na dvě opakování!“ snažila se jej Jelena zvednout ze země. Viděla na něm obrovskou únavu, která zaplavovala celé jeho tělo. Zнала jej, a věděla, že v něm síla ještě zbývá. Ještě ano. Nemohla mu pomoci zvedat činku, ale dokázala pozvednout jeho mysl a víru, že se znovu postaví ze země. A to uměla výborně. „Kurva, seš tady v Úmoří na zápase, tak VSTÁVEJ!“ sprostě zaklela a získala si jeho pohled, jak se na ní krátce otočil. „Chceš to vyhrát, nebo co chceš?“ Jejich oči se setkaly. Usmála se. Viděla, jak v něm znovu probudila dravost.

Tkadlor zvedl činku ze země, a s řevem vydechl, když ji pouští zpět.

Diváci žasli. Z jejich pohledu se zdálo, že provedl cvik tak stejně lehce, jako když k disciplíně před krátkou chvílí poprvé přistoupil. Tleskali, povzbuzovali oba zápasníky. Užívali si rovnocenný souboj, ze kterého mohl vzejít jen jeden vítěz.

Tkadlor stál předkloněn nad činkou, stále pevně držící její úzké tělo. Možná si ani neuvědomoval, jak se závažím pohupoval zepředu dozadu. Ani nevěděl proč, ale vybavil si v té krátké chvíli odpočinku pohled na Racka v Jonášově lazebnictví. Jak se na něj usmíval a ptal se, *jaký chceš, aby byl tvůj příběh?*

„Poslední opakování!“ řvala nepřičetně Jelena. „Dělej do prdele, zvedni TO!“

Tkadlor měl pocit, že se mu v těle vařila všechna krev. Jeho stehna a bedra se chtěla rozskočit do stran. Doháněl své tělo až ke krajnostem. V uších rozeznával větu, kterou Jelena ze všech sil křičela: *ZVEDNI TO, NEBO SEŠ NIC!* A on se zvedal. Zvedal se proti zemské síle s činkou v dlaních. Zvedal se navzdory nesouhlasu vlastního těla, a přes celé pole se nesl Tkadlorův bolestivý, ale radostný ryk.

„Dělej!“ povzbuzovala jej Jelena a křičela s ním, když se narovnával naposledy v zádech. „DĚLÉÉÉÉÉJ!“

Potlesk a jásot se uklidnil, jakmile proběhly ovace třetímu nejsilnějšímu muži, z Venédkského knížectví a dalších přilehlých zemí. Nastalo ticho a všichni sledovali a zejména poslouchali, kdo z dvou velmi vyrovnaných siláků - Tkadlora z Velkého Dvora a Tynosona ze Zrodslunského knížectví, nakonec zvítězí.

„Jen pouhého půl bodu. Půl bodu!“ zopakoval sudí. „Dělí druhého nejsilnějšího muže od první příčky! Zatleskejme a volejme jméno T...“ natahoval rozhodčí písmeno, kterým začínalo jméno obou zápasníků a tak prohluboval napětí v divácích a ještě více ve dvou urostlých mužích.

„TYNOSÓÓÓN!“

Jmenovanému zápasníkovi podivně blýsklo v očích, ale usmíval se. Za ním se však ozval radostný výkřik. Otočil se a viděl, jak Tkadlor vyskočil do výšky s rukama v radostném gestu nad hlavou. Tynoson napřáhl pravici ke Tkadlorovi, aby mu poblahopřál. Když se obejmuli, pošeptal Tynoson uznale ke svému soupeři, ale nikoli nepříteli: „Za každým úspěšným mužem, stojí silná žena.“ Tisknul mu vřele ruku a upřímně se zazubil.

Poznámky autora:

- Druhá část povídky inspirovaná skutečným závodem Strongmans do 105 kg – Arnolds Classic v Australii roku 2016. Jiří Tkadlčík se stal ve své kategorii vítězem
- Tkadlor z Velkého Dvoru je jméno odvozené od příjmení Tkadlčík; Jiří Tkadlčík pochází z Přerova
- Přirovnání, že měl Tkadlor skloněnou hlavu jako zubr není náhodné; v Přerově, odkud Jiří pochází, se nachází totiž pivovar Zubr
- Kamenná koule alias Atlasovy kameny vážila ve skutečnosti 150 kg, tato disciplína byla zařazena na soutěži jako poslední – pátá
- Tynoson se ve skutečnosti jmenoval Tyson Morissy, uznávaný a úspěšný Australský silák
- „*Zvedni to, nebo seš nic!*“ Tuto větu říkal dědeček svému vnuku Louisi Cyrovi, který je považován jako jeden z nejsilnějších mužů na světě.

Originální videa ze závodů Arnold classic 2016 najdete zde:

Brána - YOKE

<https://www.facebook.com/jirkatkadlcik/videos/591766090989768/>

Náprava - AXEL, Kláda - LOG-LIFT

<https://www.facebook.com/jirkatkadlcik/videos/591782887654755/>

Truhlice = MEDLEY (kufry, kachní chůze)

<https://www.facebook.com/jirkatkadlcik/videos/591793487653695/>

Kameny = ATLAS STONE

<https://www.facebook.com/jirkatkadlcik/videos/591814304318280/>

Mrtvý tah = DEADL LIFT

<https://www.facebook.com/jirkatkadlcik/videos/591804527652591/>

Fanpage sportovce Jiřího Tkadlčíka můžete sledovat zde:

<https://www.facebook.com/jirkatkadlcik>

Oficiální webové stránky:

<http://www.jirirkadlcik.cz>

